

ΜΗΧΑΛΗΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

'Αναντιρρήτως εἴμεθα τὸ ἀξιοπρεπέστερον ὄλων τῶν ἔθνων, ἔθνος δημοκρατικὸν δικαιοῦματι γεννήσεως καὶ δικαιοῦματι κατακτήσεως.

Τίς θὰ ἐφραντάζετο πρὸ εἰκοσιπενταετίας, ὅτε τὸν ταλαίπωρον Ὀθωνα εἶχομεν θέσει ἐπὶ πυρᾶς, ἀπαιτοῦντες παρ' αὐτοῦ καλὰ καὶ σώναι νὰ κἀνὴ διάδοχον, ἀπαιτοῦντες χάριν ἡμῶν νὰ κἀμὴ θαύματα ἐπὶ νόμων φυσιολογικῶν, εἰ δὲ μὴ ἀπαιτοῦντες νὰ λάβωμεν ὀπίσω τὸ Βασιλεῖον ὅπερ τοῦ ἐδώσαμεν, ὅπως καὶ τὸ ἐλάβομεν κακῆν κακῶς, ἀντιστάσεως μὴ οὔσης θραύσατες, τοὺς φανοὺς τῆς πρωτενύσης· τίς θὰ ἐφραντάζετο ὅτι τὸ πανελλήνιον αὐτὸ ὄνειρον— ἡ γέννησις διαδόχου — ὅπερ ἐψᾶλη ἐν ἄσμασι δημοτικοῖς, ἔχαρὰ χθη διὰ πυρίνων γραμμάτων στερεότυπον εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἐψιθυρίσθη ἐν συνωμοσίαις, διετυπώθη ἐν ἀναφοραῖς, ἐνεφυσήθη διὰ σάλπιγγος τῆς 'Ιεριχοῦς, ὑπὸ τοὺς ἦχους τῆς ὁποίας ἂν δὲν ἔπεσαν οἱ λευκοὶ τοῖχοι τῶν ἀνακτόρων, κατέπεσαν ὅμως ἀνάκλιτρον καὶ ὄψοφυλάκια καὶ κλῖναι καὶ εἰκόνες καὶ ἄνθη καὶ πρασιαὶ τοῦ Βασιλικῆ Κήπου καὶ ἐκενώθησαν τὰ βασιλικά κελάρια ἐκ τῶν φιαλῶν τῶν οἴνων τὴν ἐνδοξὸν ἐκείνην νύκτα τῆς 10ης πρὸς τὴν 11ην· ὅτι τὸ ὄνειρον αὐτὸ ὀλίγα ἔτη μετὰ ταῦτα, μεταμορφώμενον εἰς ροδόπαρειον νεανίσκον, ἔβληνα τὴν θρησκείαν, τὴν ἀγωγὴν, τὴν ὑπόστασιν, φέροντα τὸ ἐνδοξόν, αἱματόβρεκτον καὶ δοξοστεφὲς ὄνομα τοῦ Κωνσταντίνου, θὰ παρήρατο ἀπαρατήρητον ὑπὸ τῶν φοβερῶν Ἑλλήνων, ἐν μέσῳ γενικῆς ἀδιαφορίας, οὐδὲ κἀν τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ταρασσομένων ἐν ὀνόματι τῶν ἄλλοτε φωνῶν, βοῆς, ρητορειῶν, συνωμοσιῶν, ὑλοκλασιῶν, ἐκποματώσεως καμπανιῶν καὶ φόνου ἐνός χωροφύλακος, μόνου πληρώσαντος μὲ τὸ αἷμα τοῦ τὴν ἐθνοδόχιστον ἐπανάστασιν. Πῶς καὶ τὸν ἐνεθυμήθη ἡ Νεῖα Ἐφημερίς ἀναμίξασα αὐτὸν ἐν τῷ εορτολογίῳ τῆς μετὰ τὸν μικρὸν Κωνσταντῖνον Ν. Ζορμπᾶν καὶ τὸν μεγάλον Κωνσταντῖνον Σαμαρόπουλον! Ὅτε δὲ τὴν αὐγὴν ἐπλατάγουν ἀηδῶς πράγματι διασπῶντα τὴν μελιχρᾶν συνέχειαν τοῦ ἀθροῦς πρωϊνοῦ πτηνοκελαθήματος τὰ τηλεβόλα ἀπὸ τοῦ Λόφου τῶν Νυμφῶν, τίς οἶδε πόσα εὐωιδῶντα χεῖλην ἐξαφνισθέντων βιαίως Ρωμηῶν ἐψιθυρίσαν τὸ

κλασικὸν ἐκεῖνο καὶ ἀθηναϊκώτατον : Δὲν μᾶς ἀφίνετε λέγω ἡγῶ ;

Ὅλος ὁ διὰ τὸν διάδοχον ἐνθουσιασμός ἐξητμίσθη φαίνεται τὴν θερινὴν ἐκείνην ἡμέραν τοῦ 1868, ὅτε ὁ γέρον Βούλγαρης ἀνακτορικὴν ὄφλισκάνων μωρίαν ἐπεδείκνυσεν εἰς τὰ ἡθροισμένα πρὸ τῶν Ἀνακτόρων πλήθη τὸν ὀλιγοστιγμὸν Δούκα τῆς Σπάρτης! Ὅ,τι δ' ἀπέμεινεν ἐκ τῆς φαιδρῆς ἐκείνης ἡμεῖας, ἦν ἐμόλυνεν ὁ εἰς νεογνὸν ἀπονεμηθεὶς φράγκικος τίτλος, κατηναλώθη καὶ αὐτὸ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐβαπτίζετο ὁ διάδοχος, κλονισθέντος δι' ὀλίγας ὥρας τοῦ ἀξιοπρεπῶς ἀναισθήτου ρωμαϊκοῦ.

Ποία διαφορὰ μεταξὺ Γάλλων, Γερμανῶν, Ἄγγλων, Ἰταλῶν καὶ ἡμῶν ! Διὰ τὸν θαλαμηπόλον τῆς Βασιλείσσης, τὸν τρομερὸν Δζῶν Μπρόουν, εἶα ἀπλούστατον σείσσην, ἡ Ἄγγλία συνεκινήθη ὅσον δὲν θὰ συνεκινούμεθα ἡμεῖς διὰ τὸν Γεώργιον καὶ ἂν ἀκόμη μᾶς ὠδήγει εἰς Κωνσταντινούπολιν. Οἱ δὲ Γάλλοι μετὰ τὸν Λουλοῦ τους, ὅταν ἐγεννήθη, ὅταν ἐβαπτίσθη, ὅταν πρωτοπερπάτησε, καὶ οἱ τυπυλάτραι καὶ Στεμματολάτραι Γερμανοὶ χαλοῦντες κόσμον εἰς πᾶσαν τοῦ βασιλικῆ οἴκου εορτὴν ἀπέναντι τῆς φιλοσοφικῆς ἀπαθείας ἡμῶν, ὑπὸ ἥλιον καυστικόν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ψυχρὰ μάρμαρα τῆς ἀρχαίας δημοκρατικῆς τέχνης, φαίνονται ἔθνη παραφρόνων καὶ στίση ἀγρίων.

'Αλλὰ δὲν εἶναι μόνον τὸ φύσει δημοκρατικὸν τῶν Ἑλλήνων, ὅπερ παράγει τὴν παγερὰν ἀτμόσφαιραν τῆς ἀδιαφορίας λαοῦ νομιζέως φιλοσόφων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἄλλη ἀδιαφορία τῆς Βασιλείας, ἀποκλεισθείσης ἐπὶ εἰκοσαετίαν τώρα ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ ἐγωῖσμοῦ, καὶ τίποτε, ἀπολύτως τίποτε οὔτε διαπραττούσης, οὔτε ἐπιδεικνυμένης, τὸ ὁποῖον νὰ τὴν παρουσιάξῃ πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ λαοῦ συνδεδεμένη ὅπως δῆποτε μετὰ τοῦ ἔθνους.

Συμβαίνει λοιπὸν κατὰ τι ὁμοιοπαθητικὸν, ἀνεξήγητον εἰς τοὺς ἐπιπολαίως κρίνοντας, ἀλλὰ λογικόν, εὐεξήγητον, κανονικώκατον εἰς τοὺς παρακολουθοῦντας τὰς τύχας καὶ τὸν βίον τῶν βασιλείων ἐν Ἑλλάδι.

Καλιθέαν

ΧΡΟΝΙΚΑ

'Ετελέσθη σήμερον ἐν τῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως ἡ ἐτή-

σία δοξολογία, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Διαδόχου, ἀλλὰ μετ' ἐξαιρέτου ψυχρότητος καὶ ἀφανείας. Ἡ πλατεία τοῦ Συντάγματος, Σαχάρα γεμάτη ἥλιο· ἐκ τῆς θέας τῆς Ἑρμαϊκῆς ὁδοῦ οὐδεὶς ὑπώπτευσεν ἐπισημότητα ἑορτῆς, καὶ μόνον προ τῆς Μητροπόλεως 15—20 ἐν παρατάξει στίλβουσαι λόγχοι ὑπεδείκνυσαν ὅτι μέσα τελεῖται δοξολογία. Μόνον αἱ σημαῖαι τῶν ὁμογενῶν ἐτήρουν ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν βλακώδη πόζαν, ὡς ἂν μὴ ἠννόουν τὴν κυκλω ἀδιαφορίαν. Περί τὸ τέλος ἡ μουσικὴ ἐπανέλαβε τὸν παιᾶνάν της, εἰς στρατιώτης ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ἐκκλησίας δίδει τὸ σύνθημα διὰ νὰ ριθοῦν τὰ κανόνια, καὶ ἡμίσεια δωδεκάς ἀμαξῶν παρέρχεται τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, φέρουσα τοὺς ὑπουργοὺς καὶ τινὰς αὐλικούς. Συμπεραίνομεν ὅθεν ὅτι ὅταν τρέχωμεν καὶ συνωθούμεθα εἰς βασιλικὴν τινα τελετὴν καὶ ἀναμένωμεν παρελάσεις καὶ διαβάσεις, πράττομεν τοῦτο ὑπὸ φυσικωτάτης περιεργείας νὰ θαυμάσωμεν τὰς χρυσοῦφάντους στολὰς καὶ τὰ κράνη, καὶ τοὺς μεγαλοσταύρους, καὶ τὰ τέθριππα, καὶ τὰς ξένας καὶ τὰς δικὰς μας· βαθύτερον ἄλλο συναίσθημα δὲν ὑπάρχει, δι' αὐτὸ εἶνε κωμικὴ ἢ παρατηρουμένη κίνησις εἰς τὰς τελετάς μας. Σήμερον δὲν ἔχομεν νὰ ἐντροφῶμεν εἰς τίποτε, οὔτε εἰς βασιλεῖς, οὔτε εἰς πρέσβεις, οὔτε εἰς ξένους. Καὶ ὁμῶς ἂν ἦνε ἑορτὴ, δικαιομενὴ νὰ τελῆται πανηγυρικῶς καὶ ἐγκαρδίως, εἶνε ἢ τοῦ Διαδόχου μας· διότι ὁ Κωνσταντῖνος εἶνε τὸ μέλλον. Καὶ τὸ μέλλον... τίς οἶδε! Μὴ τὸ μετρῶμεν μὲ τὸν αὐτὸν πῆχυν.

Ἐορτάζει σήμερον ὁ ἀγαπητὸς συνεργάτης μας κ. Κώστας Παλαμᾶς. Δέχεται, ἂν ἔχετε τύχην, ἐπισκέψεις, μουσικὴν, φίλους καὶ φίλα.

Ἐκ τῶν διακεκριμένων ἰατρῶν ἐν Τεργέστη κ. Ἄρ. Σβίνοφ ἀφίκετο πρό τινων ἡμερῶν μετὰ τῆς νεαρᾶς κυρίας του

Καλλιόπης καὶ τῆς γυναικαδέλφου αὐτοῦ Ἀννης Μπόσκοβκι καὶ κατέλυσεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρεταντίας. Χαιρετίζομεν μετ' ἀγάπης τὸ νεαρὸν ζεῦγος, ὅπερ ὑπὸ τὸν παρθένον οὐρανὸν μας διέρχεται τὰς πρώτας ἡμέρας τῶν γάμων του.

Καλάμα, 19 Μαΐου

Γεώργιον Ζηνόπουλον, βουλευτὴν

Ἄ θ ἦ ν α ς

Ἄργα ἔμαθον τὰ αὐτῶν λαθόντα χώραν· οὐδεὶς δύναται νὰ μὲ διαθέσῃ. Στρατιώτης τῆς πολιτικῆς σημαίας τοῦ πατρός μου θὰ ἀκολουθήσω ἀπερεγκλίτως τὴν πολιτικὴν πορείαν, ἢν οἱ φίλοι αὐτοῦ ἐν τῷ οἴκῳ μου σκεφθέντες ἀπεδέξαντο. Γνωρίσατε παρακαλῶ αὐτοῖς τοῦτο καὶ δημοσιεύσατε τὸ παρὸν δι' ὄλων τῶν ἐφημερίδων. Ταῦτα ἀρκοῦσι νομίζω, εἰς ἀπάντησιν τοῦ ψευδοῦς—τὸ ἐπ' ἐμοὶ—διαφόρου τῆς ἐφημερίδος «Σφαίρας».

Κώστας Κουμουνοῦρος.

Ο ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πάτραι, 18 Μαΐου

Τὸ ἀτυμπλοῖον τὸ φέρον τὸν βουλευτὴν Πατρῶν κ. Ρηγόπουλον, ἤραξε, καὶ δύο—τρία βεγγαλικά ἀρχίζουσιν νὰ φωτίζουν τὴν ἀσοβάθραν· αἱ λέμβοι ἀπῆραν τοῦ ἀτμοπλοίου, καὶ πλείονα τοιαῦτα πυρὰ χρωματίζουν τοὺς κατ' αὐτὴν

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 483)

— Κυρία βαρόνη, εἶπεν, ἀνέμενον τὴν ἀπάντησίν σας καὶ μετὰ ἡρεμίας ὡς γνωρίζων αὐτὴν ἐκ τῶν προτέρων. Δὲν ἐδικαιούμην πρό ὀλίγου νὰ σᾶς διακόψω; Βλέπετε, οὔτε ἔλαβον ἀνάγκην νὰ σᾶς εἶπω. Παραδέχεσθε;

— Ὅχι, ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ, κύριε, ὀφείλω νὰ τὸ πράξω.

— Βεβαίως τοῦτο εἶνε θυσία...

— Κύριε, διέκοψε ζωηρῶς ἡ βαρόνη, δὲν ὑπάρχει θυσία ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντος.

— Καλῶς, κυρία, καλῶς.

— Εἶμαι ὑπὸ τὴν διάθεσίν σας, κύριε, καὶ ἐτοιμὴ νὰ σᾶς ὑπακούσω. Τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, ἢν θὰ μᾶς ὑποδείξητε, εἴμεθα ἢ θυγάτηρ μου καὶ ἐγὼ εἰς Ἐπινάλ.

— Εὐχαριστῶ. Θέλω νὰ σᾶς ἀφήσω τὸν καιρὸν τοῦ νὰ

προειδοποιήσητε τοὺς φίλους σας, νὰ δώσητε τὰς διαταγὰς σας, νὰ τακτοποιήσητε τέλος τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις σας.

— Μ' ἀρκεῖ μία ἡμέρα, αὔριον.

— Λάβατε δύο ἡμέρας, κυρία βαρόνη. Σήμερον ἔχομεν Τετάρτην τὸ Σάββατον εἰς τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν θὰ σᾶς περιμείνω εἰς τὸ Ἐπινάλ.

— Ὅα εὐρεθῶ ἐκεῖ.

— Δὲν φοβεῖσθε μήπως εὐρητε τὴν δεσποινίδα Δεσιμαῖζ ὀλίγω διατεθειμένη νὰ σᾶς συνοδεύσῃ;

— Ὅχι, κύριε. Καθὼς ἐγὼ, ἢ θυγάτηρ μου θὰ ἐπιτελέσῃ τὸ καθήκόν της.

Τὸ ἐξεταστικὸν βλέμμα τοῦ κ. Λαγγάρδ ἐζήτασε τὴν ἐκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας τῆς νεαρᾶς γυναικός.

— Κυρία βαρόνη, εἶπεν, διὰ νὰ πείσητε τὴν δεσποινίδα Δεσιμαῖζ νὰ σᾶς συνοδεύτῃ, ἐλάβετε πολὺ σοβαρὰν ἀπόφασιν.

— Μήπως μαντεύετε τὴν σκέψιν μου, κύριε;

— Μάλιστα.

— Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ πράξω οὕτω;

— Ὅχι, κυρία. Ἄ! ἡ θυσία αὕτη εἶνε καὶ ἀληθὴς καὶ ἐδυνηρά. Βεβαίως δὲν θὰ ἦνε ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών σας, αἵτινες δεκαπλασιάζονται ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς δικαιο-

παρατεταγμένους πιστούς; ἡ σημαυστολόιστος φεγγεβολούσα καὶ βουλευτοφόρος λέμβος πλησιάζει τὰ κράσπεδα τῆς προκυμαίας καταυγάζουν ἀπὸ τὰς ἐκ πολλῶν ἡμερῶν περισυλλεγείσας τοιαύτας λαμπάδας. Ὁ βουλευτὴς ἐκπιθᾷ τῆς λέμβου καὶ ἡ γραυὴ καὶ ὠχρὰ μορφή του, ἐπιστεφομένη ἀπὸ εὐμεγεθέου ψαθίνου πύλου καὶ τὸ εὐμεγεθέστερον τουρμπάν, περιστοιχίζεται ἀπὸ πεντηκοντάδος φίλων του καὶ ἀκολουθεῖται ὑπὸ ἑκατοντάδων περιέργων καὶ ἀδιαφόρων, ὡς ἐμέ. Ὁ ὄμιλος ἐξωθεῖται πρὸς τὸ πλησίον ξενοδοχείον ἢ «Ἀγαίη», εἰσθεῖται ἐντὸς αὐτοῦ ὁ κ. Ρηγόπουλος καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιφαίνεται εἰς τὸν ἐξώστην ὠχρότερος καὶ ἀμαυρότερος ἀπὸ τὸ φεγγεβόλημα τῶν ἀπαραιτήτων βεγγαλικῶν. Ὁ ἴδιος προσφωνητὴς τοῦ Δηληγιάννη, συντάκτης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ὄλων τῶν ὑπὲρ Ρηγόπουλου διθυράμβων, ἐπιλαμβάνεται ἤδη νὰ προσφωνήσῃ καὶ αὐτὸν ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ τῆς ἐπαρχίας(;) νὰ προτείνῃ αὐτῷ τὸ ὡς εἰ παρέστη, νὰ τὸν προσκαλέσῃ εἰς λογοδοσίαν καὶ εἰς ἐκθεσιν τοῦ περὶ τῶν δημοτικῶν φρονημάτων του. Βραχναί τινες ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ «ἀκεραίου καὶ πολυτίμου ἀντιπροσώπου τοῦ λαοῦ» παρακολουθοῦσι, ὅστις ἀρχεται:

«Ἡ ἀνθρωπότης εἶναι ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ Λαὸς ἀποτελεῖ τὰς ἀκτίνας τοῦ παγκοσμίου αὐτοῦ δίσκου. Σὰς συγχαίρω διὰ τὴν ὑποδοχὴν τὴν ὁποίαν ἐκάματε εἰς τοὺς διελθόντας ἐνταῦθα συναδέλφους μου... Εἰς ἐξ αὐτῶν ἔκαμε καὶ ἔρανε εἰς τὸ ἐν Βερολίνῳ συνέδριον... Ἐργάσθη καὶ ἐγὼ καὶ κατεκεράνωσα τὴν σπῆταλον καὶ ὀλεθρίαν κυβέρνησιν, ἣτις μᾶς ἐπέβαλε τοὺς δεινοὺς αὐτοὺς φόρους. (Παρακολουθοῦν μύδροι κατὰ τῆς Κυβερνήσεως...) Ἐγὼ τὰ εἶπα του βασιλῆα καλὰ, καὶ ἄς λέγουν οἱ μοχθηροὶ καὶ ἄθλιοι... Ἢ ἄς καλέσω μίαν ἡμέραν νὰ σὰς ἐκθέσω τὰς πράξεις μου καὶ νὰ σχεφθῶμεν περὶ τῶν συμφερόντων καὶ τῶν δεινῶν περιστάσεων τοῦ γένους εἰς τὰς νοσηρὰς αὐτὰς ἡμέρας... Διὰ τὰ δημοτικά ἢ τὰ εἰπόμενα ἄλλοτε

ὅτε θὰπραγματευθῶμεν περὶ σπουδαίων ἐπιστημονικῶν πρῆγματων... Τὸ φρόνημά σας, ὦ συμπολίται μου, εἶναι ὡς ὁ ἥλιος ὁ ὁποῖος ἀνατέλλει ἀπὸ τὸ Παναχαϊκὸν καὶ δύει... πού;... Χαίρετε συμπολίται μου, σὰς εὐχαριστῶ καὶ καλὴν νύκτα σας».

Παροδότης

ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΕΒΡΟΝ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Φιλιππούπολις, 13 Μαΐου

Ἡ ἐπιθυμία μου τοῦ νὰ μεταδώσω ὑμῖν ἰδέαν τινὰ πλήρη περὶ τοῦ δημιουργήματος τούτου τοῦ Βερολινείου Συνεδρίου εἶναι μεγίστη, καὶ δι' ἄλλους λόγους, ἀλλὰ πρὸ πάντων διότι δεόν νὰ γνωρίζωμεν ἀκριβῶς οἱ ἐν Ἑλλάδι τὰ κατὰ τὰς χώρας ταύτας, ὅπου τοιαῦτα συμφέροντα ἡμῶν δικυθεύονται καθ' ἑκάστην, ὅπου τόσαι ἐλπίδες καὶ μονονουχὶ βεβαιότητες καταπτώσιν οἰοῦνται ὄνειροπολήσεις καὶ πύθοι εὐσεβεῖς, ἀλλ' ἀναβάλλω τοῦτο εἰς τὸ μετέπειτα, ἀνάγκη ἔχων νὰ γνωρίσω ἀσφαλῶς τὴν χώραν, νὰ ἐκτιμήσω ὅσον οἶόν τε ἀλανθαστως τὰς ἐπελθούσας, συνεπεῖα τοῦ νέου καθεστώτος, μεταβολὰς, νὰ γνωρίσω τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα.

Ἀναβάλλων ὅμως τοῦ νὰ ἐπιστεῖλω ὑμῖν βραδύτερον γενικώτερα τινὰ περὶ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, νομίζω ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον νὰ στερήσω τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ πληροφориων τινων περὶ τῶν καθ' ἑκάστην ἐνταῦθα τελουμένων, διότι καὶ αὐταὶ δύνανται ὁπωσοῦν νὰ φανῶσι χρήσιμοι καὶ ν' ἀποτελέσωσι μέρη τινὰ, ἔστω καὶ ἀσήμαντα, τῆς ὅλης εἰκόνας.

Χθὲς οἱ Βούλγαροι τῆς Τοπαρχίας ἐτέλουν τὴν ἑορτὴν τῶν

σύνης καὶ τῆς ἐπανορθώσεως, ἀλλὰ δὲν ἀπαιτῶ τούτο ἀπὸ σὰς ἀπεναντίας. Φυλάξετε, κυρία, τὸ μυστικόν σας, φυλάξετε τὸ τρομερὸν τοῦτο οἰκογενειακὸν μυστικόν. Ἡ ἀποκάλυψις αὐτοῦ εἰς τὴν δεσποινίδα Δεσιμαῖζ θὰ ἡδύνατο νὰ ἔχῃ ὀλεθρίας συνεπεῖας. Αἱ ὄνειροπολήσεις, θυγατέρες τῆς ἐλπίδος, προσφιλεῖς εἰς πᾶσαν ἡλικίαν, εἶνε φύλακες τῆς γαλήνης τῆς νεότητος· ἄς μὴ θίξωμεν τὰς ὄνειροπολήσεις τῆς δεσποινίδος Δεσιμαῖζ.

Ἡ βαρόνη ἐταπεινώσε' ὀλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

Ἀνεγνώριζε τὴν ὀρθότητα τῶν λόγων τοῦ Λαγγάρδ καὶ κατενόει ὅτι ὁ ἡρωϊσμὸς του ἔβαινε πολὺ μακρότερα.

— Λοιπὸν, κυρία, ὑπέλαθεν ὁ κ. Λαγγάρδ, εὕρισκετε κἀνὸν ἄλλο μέσον;

— Ζητῶ, κύριε... Ἀλλὰ τί νὰ τῆς εἶπω...

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε τῷ ἦντι λεπτότατον.

— Μάλιστα καὶ δυσκολώτατον δι' ἐμέ, ἦτις γνωρίζω ὅτι τὸν ἀγαπᾷ.

— Νομίζω ὅτι δύναμαι νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν.

— Πῶς;

— Λαμβάνων ἐγὼ αὐτὸς, ἐὰν θέλετε, τὴν συναίνεσιν τῆς δεσποινίδος Ἐρριέττης.

— Πράξατε, λοιπὸν, πράξατε.

— Τότε, κυρία, εὐαρεστηθῆτε νὰ εἶπετε εἰς τὴν δεσποινίδα Δεσιμαῖζ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ παραστῶ εἰς τὴν συνδιάλεξίν σας;

— Οὐδόλως· προτιμότερον μάλιστα εἶνε ἡ δεσποινίδος Ἐρριέττη καὶ ἐγὼ νὰ εἴμεθα μόνοι.

Ἡ βαρόνη ἐσήμανεν, εἰς δὲ ὑπρέτης ἐνεφανίσθη.

— Ἡ θυγάτηρ μου θὰ ἦνε εἰς τὸν θάλαμόν της, εἶπεν ἡ κυρία Δαισιμαῖζ, πῆτέ της ὅτι τὴν παρακαλῶ νὰ καταβῇ ἀμέσως εἰς τὴν αἴθουσαν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεώχθη καὶ ἡ νεᾶνις εἰσῆλθεν ὠχρὰ, καταβεβλημένη, με' ἐρυθροῦς ἐκ τῶν δακρύων ὀφθαλμούς. Ἄν καὶ ἐφάνη ἐκπλησσομένη ὡς μὴ εὕρισκον αὐτὴν τὴν μητέρα της, ἀλλὰ προεχώρησε βραδέως καὶ ἐχαιρέτισε τὸν ξένον δι' ἐπιχαρίτου τῆς κεφαλῆς κινήσεως.

— Εἶνε θελκτικὴ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ κ. Λαγγάρδ, τὸ δὲ γλυκὺ βλέμμα της ἀντανακλᾷ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς της.

— Ἐρριέττη, εἶπεν ἡ κυρία Δεσιμαῖζ, σοὶ παρουσιάξω τὸν κ. Λαγγάρδ, ἀρχαῖον οἰκογενειακὸν φίλον μου.

Ἡ νεᾶνις ὑπεκλίθη ἐκ νέου.

— Ὁ κ. Λαγγάρδ, ἐξηκολούθησεν ἡ βαρόνη, ἐπιθυμεῖ νὰ συνδιαλεχθῇ μίαν στιγμὴν μετὰ σοῦ· ἔχει κἀτι νὰ σ' ἐρωτήσῃ.

Ἡ Ἐρριέττη ἐστράφη πρὸς τὸν ξένον· ἐκπεπληγμένη.